

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Ivstitia Et Ivre Libri Decem, Reuerendi P. F. Dominici
Soto, Segobiensis, Ord. Præd. Theologi præclariss.**

Soto, Domingo de

Venetiis, 1608

5 Liceane mutuo pecuniam accipere sub usura.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38878

ARTICVLVS II.

Virum liceat mutuo pecuniam accipere sub vfura.

QVid dare mutuum ad vfuras, peccatū sit, & mutuatarius causam eidem malo dare videatur, merito subinde interrogatur, vtrum liceat mutuo pecuniam accipere sub vfura. Arguitur enim a parte negatiua: Pari iure condemnat Apostolus ad Roman. i. eos qui malefactoribus consentiunt, atque ipsos qui malefaciunt, qui aut mutuum sub vfura accipiunt, non solum vfurario crimini consentiunt, verum & occasionē præbet, ac perinde scandalum dat, ergo vnde de quaque peccat. Secundo. Si hoc genus necessitas acceptionem excusaret, sequeret & excusare quoque posse, vt quis pecuniā suam in deposito penes vfurarium colloca- ret. Nā equalis esse posset necessitas; hoc autē a crimine nullatenus excusatur, nā perinde esset atque gladium furioso committere, aut impudico virginem, ergo neque licitum est mutuum sub fœnoris vinculo suscipere. In contrarium autem est Philof. 5. Ethic. vbi docet iniuriam pati, non esse delictum, sed facere; mutuator autem iniustitiam irrogat petenti mutuum, si eum fœnore mordicat, alter vero tantum patitur. A quæst. duabus conclusionibus respondetur. Prior est; Eum, qui paratus non est fœnori dare, nemini licet inducere, vt fœnoret. Posterior; Ab eo qui paratus est fœnoro mutuarē, licitum est mutuari sub fœnore. Ambæ simul conclusiones una binè bri ratione comprobantur. Inducere quæpiam ad malum, nemini licet. Præcipuum enim genus cooperandi ad malum, est ad illud mouere, & excitare. Cum ergo fœnori malum sit, nemini in tale propositum, quod ipse nō habebat, conijcere potest. At tamē vti alterius peccato in bonum, nihil absurdū habet, nam & Deo hoc est in vfura. Vti n. peccatis nostris in bonū, ut in Enchirid. disertè docet Augu. Vnde idē sacer auctor ad Publicolā, qui utitur, inquit fide illius, qui per falsos deos iurat, non ad malum, sed ad bonum, non peccato illius se sociat, quo per dæmonia iurauit, sed factio eius bono, quo fidem seruauit, si tñ inducere eum ad iurandum per falsos Deos peccaret. Subiungit D. Tho. Exēplū Hier. 41. de.

Primū argum.

Secūda.

Aristot.

Prima conclus. Secūda.

Ratio vtriusq. conclus.

Augu.

acceptionis, vel rei acceptæ exurgat, si accepto nulla fuit culpa, & res apud ministrum non manet, omnis cessat obligatio. Verum tamen crimen est tam apertum, vt neminem possit ignorantia in totum excusare: nisi forsitan in nonnullis casibus, quorum sunt grauium Doctorum opiniones diuersæ. Tunc enim quem conscientia in contrarium nō remorderit, auscultare Doctoribus poterit, qui bonæ sunt auctoritatis. Præter hos nominatos sunt alij administri, qui propriè non censentur esse causæ; veluti famuli, qui pecunias portant & seruant. Erat, verbi gratia mutuatarius solutus: mittit fœneciator per famulum ad petendam, & tradit alteri ad custodiendū, illi non propriè sunt causæ, neque restituere tenentur. Imò credo neque emanantes, qui in commentarios rationes dati & accepti referunt. Nam isti tantum memoria subferunt. A vero de publico scriba, cuius instrumentum fidem facit paulò sanè maior est dubitandi ratio. Nam ille publica fide pactum firmat, quod vera est vfurae causæ. Et ideo saluberrimum esset consilium, talia pacta non subsignare. Immo, si vigore illius instrumenti postea alter condemnaretur, non esse tabellio immunis a restitutionis debito: quamuis cum tales vfurariæ lites non admittantur in forum, non tantum inde imminet periculum: nisi tabellio fraudem sciens, instrumentum vfurarium sub iacita nequitia subsignaret. Vt si mutuum erat mille ducatorum, & centum vfurarium, fidem faceret mutuatarium mutuo recepisse mille, & centum, tunc enim reus est restituendi. Reliqua, quæ de restitutione adhiberi hic possunt, non sunt hoc genus restitutioni propria, sed alijs simul communia. Teneat enim vfurarius de damnis, quæ mutuatarius propter vfurarias solutiones accipit. Item fieri potest vfuratum recompen- satio. Vt si ego a te eundem vfurarium numerum recepi, quem tu ex me per similem iniuriam extorceras neuter restat alterius debitor. Immo cap. quia frustra, de vfuris, non permittitur ille, qui vfuras soluit, repetere antequam ipse quas accepit persoluat. Ad hæc si neque creditoris copia, neque hæredum haberi potest, pauperibus faciendā est restitutio: vt Alexan. statuit, cap. cum tu, de vfuris.

decem virorum, qui vitam ab Ismahele redimerent, qui eos volebat occidere, thesauros suos ei obtulerunt. Quocirca veluti dum quis incidit in latrones, licet iniuriam ab illis patiat, volentibus eum trucidare: ipse tamen offerens aurum, quo vitam redimat, non est prodigus: sic celandum de illo, qui vitæ necessitati provideat, mutuum accipit foenori obnoxium. Hic autem dubia non desunt: minime prætereunda. Primum est, utrum sine ulla profusa necessitate ab usurario scenerari, peccatum sit. Videtur enim D. Thom. hoc asserere, dum non aliter huiusmodi mutui acceptionem excusat, quam dum sit ad subueniendum necessitati propriæ, vel alterius. Hoc autem facillimæ solutionis est. Enimvero ille, qui vel nulla, vel non iusta necessitate adductus foenerator mutuatur ab eo: qui paratus est non alio peccato delinquit, quam prodigalitate, quæ genere suo non est mortale. Potest enim quisque circa peccatum mortale sua profunderi. Attamen ex circumstantiis fieri potest mortale: nempe si familiam habet alendam & proles quibus debet in posterum prospicere: vel si esset Antistes, qui scandalum daret. Quod si sciscitatis, quam ergo necessitas ingruere debet, ut profusa culpam abstergat? Respondetur non esse necessariam ita multum gratiam, sed satis esse, ut occurrat decencia status, & ornatus personæ: ut si magnates ad Torniaminis apparatus, & ad similes celebrandas festiuitates sub foenore mutuauerunt, non est peccatum. Quin vero si ob meram voluptatem facerent, non esset nisi ueniale: tamen si etiam in hac magna um classe fieri contingat mortale: ut puta dum hac ratione ingens contrahunt æs alienum in grauissimum liberorum detrimentum. Mox & inde arbitror grauius peccare: quod fomenta usurarum subministrant, causaque sunt, ut omne genus mercaturæ deseratur, vertaturque in usurarium quæstum. Vtrum vero liceat mutuum sub foenore accipere ad exercendam mercaturam, vel alias licitas negotiationes incundas, fertur D. Thom. Florentino mercatori respondisse, peccatum esse: tamen non est genere suo mortale: immo vero fortan quandoque nullum. Etenim dum quis non aliam institueret valeret rationem uiuendi, non uideo cur nõ

posset foenore mutuum petere, quo illarum se sibi suisque prouideret. Verum tamen hæc tacendum imparsentiarum non est, quod in perniciem reipublicæ in dies increpigit. Ingentem enim hominum turbam videtas, qui nihil in bonis habentes, ut alias effugiant mechanicas artes, nata à foeneratorum facilitate, occasione sub usuris mutua corradunt, quæ negotiationi exponunt: & de repente mercatores prodentes lautiores uitam instruant. Quæ ratione & luxu breui suam inopiam prodigat, & fracta creditoribus fide reclamant non esse soluendo. Hi profecto, tanquam publica pestis, essent arcendi, & ceu publici latrones existimandi. Hæc autem specialis ratio utendi in bonum alieno peccato ad id nos euocat generalius perscrutandum, utrum uidelicet in alijs quoque maiorijs pariter liceat. Et respondetur per hæc regulam, quocumque id quod petitur, scilicet iuste fieri potest, tum & bona de causa petitur, quamquam scias, alterum perperam facturum, licet tibi tuo uti iure. Exemplum est in re præsentati, dum mutuum ab usurario petis, id tantum postulas, quod ipse posset tibi absque foenore præstare. Igitur si beneficium tibi foenerator, sua est, non tua culpa. Similiter in exemplo Augusti. Dum ab infideli iuratum exis feceris, conueniunt fidem licite ipse possit per Deum verum iuratum præstare, si autem per falsos iurat, suæ impietati tribuitur.

Verum tamen si id quod flagitas, præstari ab altero iuste nequit, petiuo tua iniuria est. Et si ab amico peteres, ut quo tuis prouideret sumptibus, furaretur, aut quo tuam iniuriam ulcisceretur: inimicum tuum vulneraret. Tamen si hanc regulam non usque adeo uniuersalis ueritatis arbitror, quo minus exceptionem citra uolentiam patiat. Etenim qui a misero prostibulo statio pretio turpem consensum petis, non est alius criminis condemnandus, quam simplicis fornicationis: quippe cum id genus mulierem non censetur ille mouere: quandoquidem ipsa est quæstus paratissima. Secus si honestam sollicitaret. Hinc rursus ad rem proximè gradus fit ad aliud dubium examinandum, quod grauius est: utrum liceat minus malum ad peius uitandum cõsulere. Videlicet sicuti licet mutuum petere sub usuris utendo alieno pec-

Solutio

Solutio

Solutio

Solutio

Solutio

Solutio

Solutio

Solutio

Solutio

Solutio

Solutio

Solutio

Solutio

Solutio

Solutio

Solutio

Solutio

Solutio

Solutio

Solutio

Solutio

Solutio

Solutio

Solutio

Solutio

Solutio

Solutio

Solutio

Solutio

Solutio

Solutio

Solutio

Solutio

Solutio

Solutio

Solutio

Solutio

Solutio

Solutio

Solutio

Solutio

Solutio

Solutio

Solutio

Solutio

Solutio

Solutio

Solutio

Solutio

Solutio

Solutio

Solutio

Solutio

Solutio

Solutio

Solutio

Solutio

Solutio

Solutio

Solutio

Solutio

Solutio

esto in bonum, ita sit decens dissuadere al-
 teri, ne occidat, quod bonum est persuadé-
 do vii. mihiorem vindictam sumat. Visus
 enim est hic Caieta. hoc negare, quod nos
 tamen super 3. cap. ad Rom. obiter, & qua-
 si aliud agentes affirmavimus. Quapro-
 pter constitutum rem hic, pressius enu-
 cleare. Et à parte negativa militare vide-
 tur primum omnium sententia Paul. loco
 citato. Non sunt facièda mala, ut inde eue-
 niant bona. Nam cum consulens causa il-
 lius rei sit, quam consultit, sit, ut qui minus
 malum consulit idem censetur facere, &
 cum euitare maius malum quædam sit spe-
 cies boni, ut 5. Ethic. c. 1. auctor est Arist.
 consequens apparet, ut consulere minus
 malum ad euitandum peius idem sit quod
 facere malum, ut inde eueniat bonum. Itè
 alteri non licet malum vllum facere, ut pe-
 ius euitet, ergo neq; tibi idem ei consu-
 lere. Et confirmatur: Si tibi fas esse tale cõ-
 silium alteri præbere: non esset nefas tibi
 ipsi idem assumere: quare liceret tibi face-
 re malum ut peius caueres: quod est ab-
 surdum. Præterea, consulere minus malum,
 est inducere ad malum: at S. Tho hic vni-
 uersim negat licitum esse inducere alium
 ad malum: ergo nefarium est tale consiliu.
 Ad hæc secundum regulam positam non
 licet ab aliquo petere id, quod licite ipse
 præstare nequit, sed nemo minus malum
 facere licite potest: ergo neq; hoc est lici-
 tum ab aliquo petere.

His tamen non obstantibus arbitror do-
 cumentum esse non solum iustum, verum
 & salutariterum, si res perspecta considera-
 tione versetur. Enimvero quia res mora-
 lis est, debet castus in eas angustias pertrin-
 gi, ut cui tale consilium dederis, consti-
 tutissimum habeat. certissimisque sit gra-
 uis scelus perpetrare, ita ut nullo non mo-
 do lapide, nulla fiat reliqua via diuer-
 di induratum in eius animum ab illo pro-
 pósito, nisi mollius inclinando in aliud,
 ubi virus euomat. Enimvero etsi amicum
 tuum certis coniecturis crederes cras com-
 missurum ad alterum, quod nondum con-
 stituit, nihilominus nefas esset persua-
 dere modo illi fornicationem, qua calo-
 rem restingueret. Neque si haberet corru-
 ptam naturam in alterum sexum, licitum
 esset ad euelendum illum habitum per-
 suadere illi conuersationem cum femininis.

Nam ad præueniendum malum propo-
 situm, seu ad compescendum corruptum
 habitum, non licet hominem in alia incli-
 nare vitia. Est enim regula Arist. 2. Ethic. c. 9.
 cum qui delinquit in vnum extre-
 mum, inclinandum esse in alterum, sed
 tamen intra virtutis lineam. Igitur consu-
 lere minus malum non licet, nisi ad con-
 uellendum animum qui actu, firmoque
 proposito infixus est in malum. Fac ergo
 vnum hominem constitutissimum habe-
 re alterum trucidare, & accinctum esse
 operi, cui, ut dissuaderes nullam præteristi
 rationem. Quod huic ergo consilium præ-
 bere possit, ut mihiore latione virtus ex-
 puat, arguitur sic, Illud consilium habet
 bonum obiectum & finem abique sinistra
 vlla circumstantia, ergo est bonum. De fine
 nullum est dubium, cum sit homicidium,
 euitare, sed & de obiecto idem probatur.
 Illud si quidem non est, ut aduersarij falso
 putant, simplex illud remissius incommo-
 dum, puta, ca de eum fuisse, aut alapa, aut
 quid simile, sed hoc conditionate, si alter-
 rum certus est, facere, nempe aut occidere,
 aut leuis vulnerare, citius hoc fac, hoc au-
 tem obiectum bonum est, & rationi con-
 sonans. Nam ut Topicarum regula habet.
 Est duobus malis minus est eligendum.
 Quod vniuersim, etiam in malis culpæ ve-
 rum obtinet, ut Grego. 13. dist. can. Nerui
 prespecte docet. Quapropter cum consu-
 lens duorum malorum minus, nihil aliud
 quam electionem illam suadeat, nihil mali
 committit, sed bonum cõsultat. Sed arguis:
 Saltem non licet illud minus malum abso-
 lute consulere. Distinguitur de absolute.
 Si enim intelligas extra talem casum, con-
 ceditur. At tamen casu quo ille certissimus
 est committere grauius malum, quod illi
 dissuadendo persuadere nequis ne faciat,
 quamuis comparationem non exprimas,
 sed alterum minus consulas, semper sub-
 intelligitur comparatio, scilicet si alterum
 facturus es. Secundo id etiam elucidatur:
 Si illud consilium malum esset, inde ma-
 xime, quod per illud alter inducitur ad pec-
 candum. Quod autem id factum sit, proba-
 tur, Nemo inducit alterum ad illud, quod
 alter apud habet constitutissimum facere:
 ille autem constitutum habet malum, aut
 hoc, aut illud facere, ergo consulens non
 inducit, ut malum faciat, sed ut faciat
 minus.

Atit.

Prima
rõ præ-
terite af-
fertio-
nis.

Gregor.

Obiect.
Solutio.

Secunda
ratio.

minus malum. Nulla ergo est consequentia. Dimoueo illum à peiori, inclinando ad maius malum, ergo induco ad malum.

Tertia. Imò in tali casu inducere eum ad minus malum, est inducere ad bonum. Tertio, ad hominem arguitur contra Caieta. Fatetur namque licitum esse in tali casu proponere illi materiam minoris mali. Fit ergo inde, vt licitum sit eandem ei declarare materiam, puta quod mihius potest vulnerare hostem, atque illo modo suum explere animù, suoque honori satisfacere, meliusque sibi consulere, & maiora cauere pericula, sicut Loth exposuit filias nefandis Sodomitis, quo caueret hospitum abusum, hac autem materie propositio (vt eius vtatur verbo) planè consilium est, & suasio. Nam quomodo aliquid aliter consulas, quam explicando rationes, quibus alter moueatur? Quis verò & hoc est inducere. Porro ergo figmentum est perparum ad mores referens, concedere quòd licet proponere materiam maioris mali, & tamen negare consulendi licentiam. Quare Loth, non solum exposuit filias, sed ait, Abutimini illis Et dicere, quod illud fuit tantum permissio, est contra verborum schema, quod apparet plus quam consilij. Quapropter postea in sua Summa, verbo Tyrānis, concedit planè quòd licet cōsulere minus malum ad euitandum maius: Igitur vel putauit non sibi contradicere. Nā 2. 2. art. presentis nunquam negauit licere cōsulere minus malum, sed licere inducere ad minus malum. Et forsitan aliquid discriminis commentus est inter Consulere, & Inducere, quod ego non penetror. Vel foris emendauit sententiam. Et Adr. quodlib. 1. q. 2. nostram amplectitur. Sed dimissis huiusmodi auctoribus, quicquid disparationem, & examen simpliciter loquuntur, extat sententia Augu. in lib. Quæstionum super Exod. & refertur 33. q. 2. cano. si quod verius, vbi de coniuge adulteræ loquens ait, Si facturus est, quod non licet, puta vel uxorem occidere, vel dimittere, iam faciat adulteriù, & non faciat homicidium. Et si que expressa sententia Chryf. hom. 27. ad populum: vbi admonet consulendum esse illi, qui assuetus est iurare, vt iuret per caput suum, ne iuret per Deum, Ex c. Gregoria. c. citato, Nerui, idem colligitur. Vnde ad primū argumentorum in contrarium, concessio

non liceret fieri mala, vt inde eueniant bona; negatur inde consequentia, quod licet consulere minus malum: nam talis consilio, vt dictum est, licet sit causa minoris mali, non ideo est causa mali; Est: n. fallacissima consequentia. Imò est causa electionis bonæ, quandoquidem eum, qui fixus est licet priori proposito, deflectere ad remissum, verè est bonum. Et perinde responderetur ad ssm. Haud. n. sequitur: Alteri non licet facere minus malum: ergo nec mihi licet consulere. Ille namque cum in sua habeat potestatem neutrum facere, alterum faciat, reus est, mihi verò, quia facultas non suppetit dimouendi illum ab vtroque, iustu est, minus consulendo; à grauiori diuertere. Atque inde fit consequens, vt ego non possim mihi sumere simile consilium, nā temper in mea est pte duobus delictis, oblatiis vtrunq; cadere. Et quantum ad alia argumenta iam ostensum est, consulere minus malum non esse inducere ad malum, imò ad bonum. Atque adeo ne talis consiliarius petat, id, quod alter prestare iuste nequit, nam absolute non petit, nisi vt grauius malum non faciat, ob idque sua culpa est si acquiescere non vult, nisi in alterum impingendo malum: Cuius simile est, mutuum petere soluturis: Ex his ergo colligitur nemini licere minimum veniale peccatum facere, ad euitandum immanissimum malum in altero. est n. contradictionis implicatio, malum esse, & licere. Neque licet id vni tertio consulere. Quapropter dum mihi tyrānus mortem committatur, potius deo permittente homicidium, quam vt mentiar. Neque ad euitandum grauissimū adulteriū in uxore, liceret mihi secundam aliam uxorem solutam inducere, vt illam cognoscendo, ab adulterio declinaret: At verò de Loth, nondum per hæc, quæ dicta sunt, planè consisti potest, veniatne eius factū excusandum. Porro Ambros. 33. q. 7. cano. offerrebas, & eius zelum excusatum hfc. Et Petrus in leu. cuncta sua Canonica eum appellat iustum, & licet inde non fuerit consequens, vt in illius singulari actu non deliquerit, tamen est etiam sit probabile eum peccasse. Nihilominus si factum natura sua perpēdas, profectò mulatenus licitū fuit, nisi ignorātia illud excuset. Haud. n. prudens fuit consilium, sed res indecēs. Et rō est, quod cum illi incuberet suarum filiarum cura, atque adeo patre non iure

teneretur earum custodire pudorem, non debuit illa via peiori malo obolare. Nam iam dictum est, neque minimum tibi peccatum licere ad euitandum in altero grauissimum. Secus, si consulendo dixisset, sunt in vrbe virgines fœminæ, quibus vestram potestis libidinem offerre. Qua propter excusatio quam ei prætexit hic Caiet. dicens quod tantum ex posuit materiam minoris mali, dupliciter mihi apparet deficiens. Primum quod re veta fuit inductio Aburimini enim inquit eis. Deinde quod neque illa propriarum filiarum expositio eum decebat. Glossa ergo illius loci Genes. 15. quæ August. est. & refertur 14 dist. caa. quod ait non consilio tribuit quod fecit Loth. sed animi perturbationi, quæ partim eius culpam extenuauit. An vero prius excusauerit, perpendendum est secundum scientiam quam homines illius sæculi tenebantur habere. Superest ergo tandem ad argumenta partis negatiuæ principalis quæstionis respondere. Et quidem primi solutio satis ex superioribus liquet. Negatur enim cum qui sub vsuris mutuum accipit, vsurario consentire, tantum abest, vt causam illi, vel occasionem peccandi porrigat. Etenim cum ipse sit paratus facere, minime eum petens mouet, vt modo de consulente minus malum dicemus. Atque adeo ipse est, qui scâdalum dat, secus si paratus non esset. Ad secundum vero eo pacto respondetur, quo superius de illis dictum est, qui commercia cum vsurarijs ineunt. Si vsurarius inquam nullam aliam crederetur habere substantiam huius mundi, quam vsuris acquisitam, profecto nemini liceret pecuniam suam apud illum deponere, nam perinde tunc esset ac si tuum esset propositum, vt tuam quoque pecuniam sœnori daret, quod quidem propositum, iniquum est. Si vero copiosorem pecuniam habet, licet tibi sana mente tuâ apud illum custodiendam deponere.

ARTICVLVS VI.

Vtrum mons pietatis, vsurarius sit.

Hic quæstioni adhibendum articulum duxerim de Monte pietatis, qui sub forma mutui vsuræ labem contrahere videtur. Dicitur enim mons pietatis cumulatius ætis a certius, qui subleuâdis per mu-

tuum miserijs pauperum destinatur, ea tamen lege vt mutuatarius quisq. exiguum pecuniam in singulos menses conferat, nõ quidem, vt aiunt, ratione mutui, sed veluti stipendium ministrorum, qui ad seruanda excutiendaque pignora, habendasque rationes dati & accepti deputantur. Cum ergo in mutuo pietas inest, quæritur vtrum ab illo collato stipendio vsuræ macula inficiatur? Et arguitur a parte negatiua. Si quid piam hic committeretur vsurariæ iniquitatis, maxime inde quod mutuatarij aliquid vsuræ sortem erogant, id autem nõ faciunt ratione mutui sed ad alendos ministros eidem negotio necessarios, ergo procul hinc abest vsuræ peruersitas. Probat minor. Equum est, vt illud avaritium ab illis, quorum interest, seruetur incolome, interest autem pauperum, nam diuitis, qui illud erogauit, nihil refert postquam iam tali misericordiam illud mancipauit. Neque refert reipublicæ, vtpote cui nihil inde accrescit. Solis ergo pauperibus, quorum commodo depositum est incumbit illud custodire. Neutiquam autem in custodia esse posset, nisi sub pignorum fide mutuetur, atque adeo ad eisdem negotio ministris, qui pignora seruarent, & post moram venundarent, rationeque singulorum bona fide retineret, ergo pauperum munus est tales ministros suis symbollis sustentare, atque adeo illic omnis vsuræ cauetur, in contrarium est quod reddere tantum in singulos menses, ac perinde tantum plus, quanto plus temporis prolatatur solutio mutui, atque id ad reddendam tantam mutuatam pecuniam, qua certe cautela mutantis negotium agitur, quâdam habet effigiem vsuræ. Institutum hoc montis pietatis in Italia centum hinc annis ortum est. Nam Pius I. primus eius refertur approbator. Et postea a Lateranen. Concilio sub Leone X. iterum fuit receptus, cuius vtique extat approbationis Bulla. At quoniam, vt Caieta. eiusdem sanctæ ecclesiæ Cardinalis, qui vt 2.2. q. 1. art. 10. refert, eidem interfuit concilio, in Opusculo huius rei singulari cõmémorat, non cuncta eiusdem montis capitula fuerunt per eandem bullâ approbata, sed quatenus sacris canonibus nõ essent contraria, nulla irrogat iniuria eidem apostolicæ sedi si de eadem môtis rone controuersetur, eo præsertim q. Papa & concilium, in quibus auctoritas refert

Primo argu. a parte negatiua.

Institutio montis pietatis. Pius I. Concil. Lateran. Caieta.

Aspat. Qual. et Loth. in exc. sedus. Primu. argum. p. conc. pal. Ad scia. dum. Quid. mens pietatis.